

Μέρος Α΄

Παλιά Ελληνικά Τραγούδια

Ποτ Πουρί

Να τι θα πει Ελλάδα

Λίγα πεύκα λίγα μάρμαρα λευκά
και μια θάλασσα που λάμπει από ... φρεσκάδα
κι εκκλησιάκια ταπεινά και φτωχικά,
να τι θα πει Ελλάδα.

Μια αυλόπορτα που κρύβει' η μισή
απ' τ' αγιόκλημα κι απ' την περι...κοκλάδα
και ρετσίνα στο ποτήρι σου χρυσή,) (δισ)
να τι θα πει Ελλάδα.)

Όμορφη μ' Αθήνα

Όμορφη μ' Αθήνα, πού 'ν τα χρόνια εκείνο
πού 'ν τα χρόνια εκείνα τα παλιά!
Λες και σ' είχαν άχτι και σ' έκαναν στάχτη,
σαν γριά μ' αχτένιστα μαλλιά.

Πού 'ν τα χρόνια που ζηγιόμαστε αλάνικα,
και που σέρναν τα σκυλιά με τα λουκάνικα!
Όμορφη μ' Αθήνα, πού 'ν τα χρόνια εκείνα,
πού 'ν τα χρόνια εκείνα τα παλιά!

Ζυττωνούν, ἀρκύν οἱ χλωμανοὶ
κόρροι τζαί να φως δούβιν
τζι ὅπιοι ἐθεὶ δκυό φέ σιά στερά
να φως ματηορούβιν

Τὸ μεβοθεῖν ἀφελαιζοῦν
τὸ δειγίς ευναφέρνουν
φόνον τιν τυκία ψευδουιάν
κουτβιὺν εν ἄοφ φας παριενουν

— Ρελναιμ - ἐξοδός —

Τὰ κηάδκια, νυκίαν εν ηγεία
οἱ φωςθες ἰξαρκούβιν
Τὰ φώτα σῆλλα εν βθυσία
κόρροι τζι εθ λα φως δούβιν

Μ'αν τὺθιελ τ' ἀούτρον τως ἀβκίς
τζιαί δει φως πρίν να βθίθεε
χαθοφεται ἴση ναικουρίν
να μεφ φως φολοῦθεε.

ΤΟΝ ΚΡΕΜΜΑΣΑΝ ΚΑΠΟΙΑΝ ΑΥΓΗ

ΕΝΑ ΤΟΝ ΕΙΧΕ Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ
ΛΕΒΟΝΤΟΝΙΟ ΚΑΜΑΡΙ
ΜΕ ΔΑΦΝΕΣ ΗΛΘΕ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΝΑ ΤΟΝ ΠΑΡΗ
ΤΟΝ ΚΡΕΜΜΑΣΑΝ ΚΑΠΟΙΑΝ ΑΥΓΗ
ΚΛΑΙΕΙ Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΚΙ' Η ΓΗ

ΟΡΘΑΝΟΙΧΤΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ
ΔΕΝ ΔΕΓΑΝΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ
ΓΙΝΑΝ ΠΟΤΑΜΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΣ
ΤΟΝ ΟΜΟΡΦΟΝ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΝ

ΤΟΝ ΚΡΕΜΜΑΣΑΝ

ΤΑ ΣΤΗΘΙΑ ΤΟΥ ΓΙΝΑΝ ΦΩΛΙΑ
ΤΑ ΜΠΡΑΤΣΑ ΤΟΥ ΚΛΩΝΑΡΙΑ
ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΝΕ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ
ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙΑ

ΤΟΝ ΚΡΕΜΜΑΣΑΝ ΠΑΕΙ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ
ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΜΟΝΟΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ